Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 441 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2024 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Carma op 03.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer
Naam : D. (..)
voornaam : M. I. (..)
geboortedatum : (..)1993
geboorteplaats : PALU
nationaliteit : Turkije
wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 03.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
[redacted] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:
Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. (PV van de PZ Carma). Betrokkene werd werkend aangetroffen in een bakkerij. Sociale inspectiediensten stellen pv zwartwerk op.
Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft en dat hij wilt trouwen.
De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.
Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste – en enig – middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel: Schending van artikel 8 van Het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 27 van de Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38 / EG) iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

De Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38 / EG) bepaalt niet dat lidstaten echte "inreisverboden" kunnen opleggen aan burgers van de Unie en hun familieleden. De richtlijn bepaalt alleen dat lidstaten personen die effectief zijn uitgesloten de toegang tot hun grondgebied kunnen ontzeggen op grond van openbare orde of nationale veiligheid binnen een redelijke termijn.
Volgens de Burgerschapsrichtlijn (artikel 27) moeten dergelijke maatregelen altijd in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dit betekent onder meer dat het inreisverbod geschikt moet zijn om het doel te bereiken. Aangezien België deel uitmaakt van een Europese regio zonder binnengrenzen, is het twijfelachtig of het inreisverbod geschikt is om te voorkomen dat Unieburgers of hun familieleden terugkeren naar België.
Verzoeker verblijft sinds twee maanden in België. Hij is naar België gekomen om bij zijn vriendin te zijn en om te gaan trouwen met haar. Verzoeker verbleef dan ook voordat hij opgepakt werd met zijn vriendin, K. E. (..), geboren op (..)1989, die een verblijfsvergunning heeft (rijksregisternummer xxxxxxxxx) in België.
Verzoeker en zijn vriendin kennen elkaar uit Turkije van aan de universiteit. Ze waren samen tussen 2010-2013.
Verzoeker en zijn vriendin hebben op 15.11.2024 een afspraak bij de stadhuis van Genk betreffende een aanvraag voor een verblijfsvergunning voor verzoeker.
Verzoeker werd werkend aangetroffen in een bakkerij en werd op 3 november 2024 opgepakt, en via de lokalen van de politie van PZ CARMA werd hij begeleid naar het gesloten centrum van Steenokkerzeel (Caricole).
Aan verzoeker werd evenwel de beslissing betekend: inreisverbod, voor een duur van 2 jaar.
DVZ verklaart in zijn beslissing dat verzoeker illegaal verblijft in België en nooit de nodige handelingen gesteld heeft om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.
Verzoeker wijst erop dat hij samen met zijn vriendin een afspraak gemaakt heeft bij de stadhuis van Genk om een verblijfsvergunning aan te vragen.
Verzoeker en zijn vriendin hebben al enkele jaren een relatie. Doordat verzoekers vriendin in België woont, is verzoeker naar België gekomen. Ze willen gaan trouwen.
Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.
Om te kunnen huwen in België, moet België internationaal bevoegd zijn om je huwelijk te voltrekken. Dat is het geval als:
•één van de toekomstige echtgenoten Belg is bij de voltrekking van het huwelijk, of
•één van de toekomstige echtgenoten zijn woonplaats in België heeft bij de voltrekking van het huwelijk, of

•één van de toekomstige echtgenoten bij de voltrekking van het huwelijk sinds meer dan 3 maanden zijn gewone verblijfplaats heeft in België
Een gewone verblijfplaats is niet noodzakelijk legaal. Ook als je illegaal in België verblijft, mag je er trouwen als je voldoet aan de grondvoorwaarden om te huwen (omzendbrief van 23 september 2004 bij het Wetboek IPR, subtitel K).
Verzoeker wijst erop dat ze voldoen aan de grondvoorwaarden. Ze zijn beide meerderjarig, ze stemmen beiden in met het huwelijk, er is geen sprake van een schijnhuwelijk, de toegelaten graad van verwantschap worden niet overschreden en het huwelijk is monogaam.
Artikel 8 EVRM stelt:
Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven
•1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
•2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.
In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:
"The existence or non-existence of "family life" is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to "family life" which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (eigen onderlijning)
(vrije vertaling:
Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven ' is in wezen een feitenkwestie , afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus , vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven " , die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft , " gezinsleven " omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als " gezinsleven " kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) (eigen onderlijning)
Om richting te geven aan de belangenafweging heeft het EHRM in arrest Boultif de volgende negen elementen opgesomd waarmee rekening moet worden gehouden bij het beoordelen van openbare-orde-aspecten in relatie tot privé-, familie- en gezinsleven (zie: EHRM 2 augustus 2001, 54273/00 (Boultif t. Zwitserland), JV 2001/254 m.n. P. Boeles, para 48):
• de aard en ernst van het gepleegde strafbare feit;
• de duur van het verblijf in het gastland;
• het tijdsverloop sinds het gepleegde strafbare feit en de gedragingen van de vreemdeling gedurende die tijd;
• de nationaliteit van alle betrokkenen;
• de gezinssituatie van de vreemdeling, zoals de duur van het huwelijk;
• andere factoren die uitdrukking geven aan de feitelijke invulling van het huwelijk;
• de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het strafbare feit toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of de relatie aanging;
• de vraag of er kinderen uit het huwelijk zijn geboren en, als dit het geval is, hun leeftijd;
• de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) zal ondervinden als hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst, waarbij het enkele feit dat hij/zij meegaat zekere obstakels met zich zal brengen, op zichzelf de verblijfsbeëindiging niet in de weg staat.
In het arrest Üner heeft het EHRM (verder: het 'Hof') de Boultif-criteria verder verduidelijkt dan wel aangevuld met de twee volgende criteria:
• het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

• de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en het land van herkomst
(EHRM 18 oktober 2006, 46410/99 (Üner t. Nederland), para 58)
Toegepast in casu blijkt:
-Dat verzoeker al enkele maanden in België verblijft
-Dat verzoeker hier in België een partner heeft en hiermee samen verblijft
-Dat verzoeker samen met zijn vriendin stappen heeft ondernemen en een afspraak heeft bij de stad Genk op 15.11.2024 betreffende een aanvraag voor een verblijfsvergunning
-Dat verzoeker wenst te trouwen met zijn vriendin
Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat artikel 8 EVRM het niet enkel heeft over het familieleven, doch ook over het privéleven.
In een arrest van 5 november 2021, nr. 263.382 stelt de RvV het volgende:
Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt volgens de Raad vooreerst het effectief bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Daarom verwijst de RvV naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Deze stelt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11).Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.
DVZ dient aldus zijn onderzoek beter te doen en zijn standpunt beter te motiveren.
De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG, van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.
De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.
Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.
Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.
De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.
De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat een motivering in rechte, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er wordt toegelicht dat er een inreisverbod wordt opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verder wordt omstandig gemotiveerd waarom een duur van twee jaar wordt opgelegd: *"Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. (PV van de PZ Carma). Betrokkene werd werkend aangetroffen in een bakkerij. Sociale inspectiediensten stellen pv zwartwerk op.*
Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft en dat hij wilt trouwen.
De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.
Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing artikel 21 VWEU en artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn schendt, wijst de Raad er vooreerst op dat naast het feit dat verzoekende partij geenszins aantoont dat zij enige beschermenswaardige gezinsrelatie heeft met een in België verblijfsgerechtigde Unieburger (zie bespreking *infra*) zij er tevens aan voorbijgaat dat een familielid van een Unieburger pas geacht wordt een verblijfsrecht te genieten wanneer vaststaat dat dit familielid aan de daartoe vastgestelde voorwaarden voldoet (cfr. RvS nr. 12.251 (c) van 21 december 2016). Het is aldus niet omdat men een relatie heeft met een Unieburger en men wenst te huwen, men daarom ook voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf te genieten. Verzoekende partij lijkt er dan ook verkeerdelijk vanuit te gaan dat een relatie met een Unieburger voldoende is om gewag te kunnen maken van een verblijfsrecht.

Bovendien toont verzoekende partij met haar betoog ook niet aan dat zij een effectieve gezinsrelatie heeft met een Unieburger. Blijkens haar verklaringen in het kader van het horen op 3 november 2024 stelde zij wel een verloofde in België te hebben, maar verzoekende partij heeft geen concrete stavingstukken voorgelegd waaruit kan blijken dat zij werkelijk een gezinsrelatie onderhoudt met deze persoon. Het loutere feit dat zij een afspraak gemaakt heeft bij het gemeentebestuur om een verblijfsvergunning te bekomen doet niet anderszins besluiten. Zo verzoekende partij werkelijk een gezinsrelatie in België heeft met een partner die voldoende hecht is opdat zij beschermenswaardig is, dan kan van haar verwacht worden dat zij daartoe concrete en overtuigende stavingstukken kan voorleggen. Bij gebrek aan dergelijk objectief bewijs kan niet blijken dat verzoekende partij die verklaarde nog maar twee maanden in België te zijn wel degelijk een effectieve gezinsrelatie heeft met een in België verblijvende persoon. Haar bloot betoog dat zij al enkele jaren een relatie heeft en zij wensen te huwen kan niet overtuigen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft, *quod non,* stelt de Raad verder vast dat verzoekende partij met haar betoog niets afdoet aan de concrete motieven in het bestreden inreisverbod dat zij niet aantoont *"dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, (..). Een schending van (..) artikel(..) (..) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt".* Verzoekende partij voert nergens aan dat er ernstige hinderpalen zijn die het (tijdelijk) verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland verhinderen, waar zij trouwens, zoals zij zelf verklaart in het verzoekschrift, enkele jaren samen zou zijn geweest met haar vriendin (EHRM, 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*, par. 60). Verzoekende partij voert een hoofdzakelijk theoretisch betoog over artikel 8 EVRM, maar de rechtspraak die zij aanhaalt heeft *in casu* weinig tot geen relevantie nu het bestreden inreisverbod verzoekende partij niet verwijt de openbare orde te hebben geschaad en de *Boultif/Üner*-criteria bovendien ook slechts van toepassing zijn in het geval van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, terwijl verzoekende partij nooit toegelaten werd tot verblijf van meer dan drie maanden (EHRM, *Pormes v. the Netherlands*, 28 juni 2020, overwegingen 52 en 53).

Waar verzoekende partij verder nog voorhoudt dat een schending van haar privéleven voorligt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij die nooit werd toegelaten tot verblijf in België, die op zwartwerk werd betrapt en die verklaarde nog maar twee maanden in België te zijn, op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij in België in dergelijke korte tijdspanne een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld, te weten sociale bindingen met de Belgische samenleving die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie '*privéleven*' in artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als "*gewone*" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Daarenboven, zelfs zo aangenomen dat zij een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben, *quod non*, dan nog dient vastgesteld dat het EHRM erop gewezen heeft dat in geval van een illegaal of precair verblijf, zoals *in casu*, enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 EVRM kan worden vastgesteld (EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, §142). Verzoekende partij toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden geenszins aan.

2.5. Gelet op voorgaande doet zij met haar betoog zoals ontwikkeld in het verzoekschrift geen enkele afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER